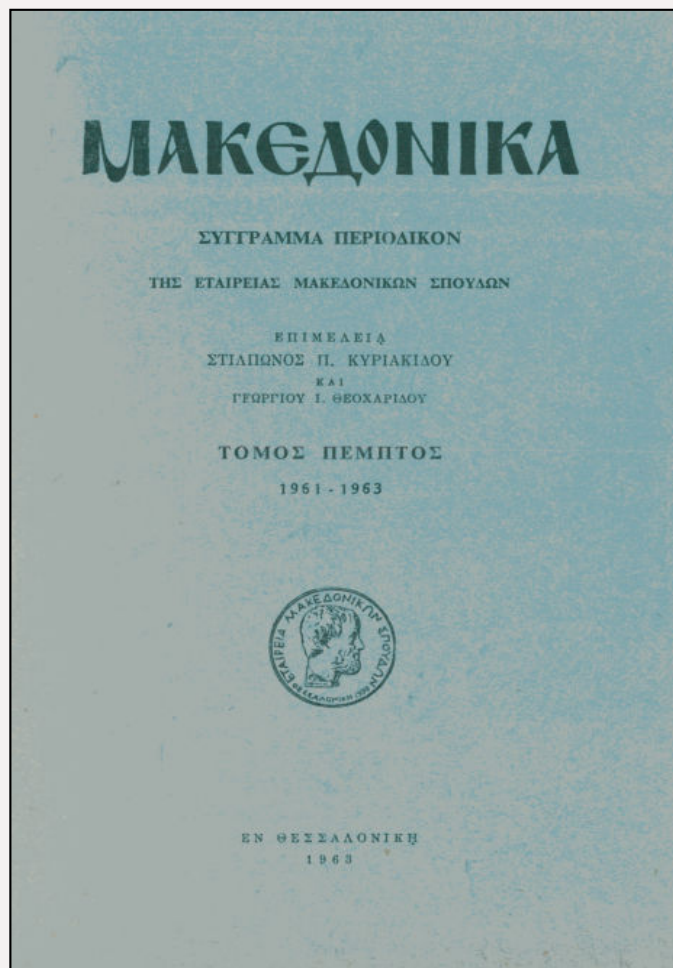


Μακεδονικά

Τομ. 5, 1963



Γεωργίου Μόδη, Η Μακεδονία μας και η
Μακεδονική Μειονότητας. Διάλεξις

Κυριακίδης Στίλπων

<https://doi.org/10.12681/makedonika.862>

Copyright © 2014 Στίλπων Π. Κυριακίδης



To cite this article:

Κυριακίδης, Σ. (1963). Γεωργίου Μόδη, Η Μακεδονία μας και η Μακεδονική Μειονότητας. Διάλεξις. *Μακεδονικά*, 5(1), 584-585. doi:<https://doi.org/10.12681/makedonika.862>

Ὁρθῶς ποιῶν καθορίζει τὰ πραγματικά ὄρια τῆς ἀρχαίας Μακεδονίας ἐλέγχων ὡς πολιτικὸν κατασκεύασμα τῶν Σκοπίων τὴν ἐπέκτασιν αὐτῶν πρὸς βορρᾶν. Ὁρθῶς ἐπίσης τονίζει τὴν σημασίαν τῆς Θεσσαλονίκης διὰ τὸν Ἑλληνισμόν ἀπὸ τῶν χρόνων τῆς κτίσεώς της ὑπὸ τοῦ Κασσάνδρου μέχρι τῆς σήμερον.

Εἰς τὴν δευτέραν ἐξετάζει τὰ τῆς ὁργανώσεως τοῦ μακεδονικοῦ στρατοῦ καὶ τῆς τακτικῆς αὐτοῦ. Παρὰ τὴν σπάνιν τῶν σχετικῶν πληροφοριῶν ὁ ὁμιλητὴς κατορθώνει ὅχι μόνον νὰ καθορίσῃ συντόμως τὸν τρόπον τῆς ὁργανώσεως τοῦ μακεδονικοῦ στρατοῦ, ἀλλὰ καὶ νὰ ἐξηγήσῃ αὐτὸν ἱστορικῶς ἐξ αὐτῆς τῆς κοινωνικῆς συγκροτήσεως τοῦ Μακεδονικοῦ λαοῦ καὶ τῆς ἐπιδράσεως, τὴν ὁποίαν ἤσκησεν ἐπ' αὐτοῦ ἡ πολεμικὴ τέχνη τῶν νοτιωτέρων Ἑλλήνων. Ὡς πρὸς τὴν τακτικὴν, διὰ νὰ δώσῃ τὴν εἰκόνα της, ἀναλύει μὲ τρόπον σαφεῖ καὶ παραστατικὸν τὴν μάχην κυρίως τοῦ Γρανικοῦ, εἰς τὴν ὁποίαν ἀπεικονίζεται ἀκριβῶς ἡ χρησιμοποιοθεῖσα τακτικὴ, ἡ ὁποία ὁρμαῖται μὲν ἀπὸ τῆς λοξῆς φάλαγγος τοῦ Ἐπαμεινώνδου, διεπλάσθη ὁμως περαιτέρω ὑπὸ τοῦ Φιλίππου τοῦ Β'. Ἡ ὁμιλία εἶναι ἀξιανάγνωστος, διότι πολὺς μὲν γίνεται συνήθως λόγος περὶ τῶν πολεμικῶν κατορθωμάτων τῶν Μακεδόνων, ἐλάχιστος δὲ περὶ τοῦ τρόπου, διὰ τοῦ ὁποίου κατορθώθησαν ταῦτα.

ΣΤΙΑΠΩΝ Π. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

Γεωργίου Μόδη, 'Η Μακεδονία μας καὶ ἡ Μακεδονικὴ Μειονότης. Διάλεξις. Ἀθῆναι, 1962. [Μακεδονικὴ Ἑστία 1]. 8ον, σ. 20.

Ὁ συγγραφεὺς εἶναι πολὺ γνωστὸς εἰς τὸ ἑλληνικὸν κοινὸν καὶ ὡς συγγραφεὺς καὶ ὡς πολιτευόμενος, ἀλλὰ καὶ ὡς Μακεδονομάχος. Καταγόμενος ἐκ Μοναστηρίου ἔλαβε μόλις ἔφηβος ἐνεργὸν μέρος εἰς τὸν ἔνοπλον Μακεδονικὸν Ἀγῶνα. Οὕτως ἐξ ἰδίας ἀντιλήψεως ἔλαβε γνῶσιν τῶν κατ' αὐτὸν προσώπων καὶ πραγμάτων. Τὸ πρᾶγμα γίνεται καταφανὲς καὶ ἐκ τῆς ἐνώπιον τοῦ ἀθηναϊκοῦ κοινοῦ γενομένης ταύτης ὁμιλίας.

Ὁ ὁμιλητὴς ἀποδεικνύει δι' αὐτῶν τούτων τῶν πραγμάτων ὅτι οὔτε παλαιότερον οὔτε κατὰ τὸν Μακεδονικὸν Ἀγῶνα ἐγένετο ποτὲ λόγος περὶ ἰδιαιτέρας Μακεδονικῆς ἐθνότητος καὶ Μακεδόνων, αὐτοὶ δέ, οἱ ὅποιοι σήμερον παρουσιάζονται ὡς τοιοῦτοι, ἦσαν καὶ ὠνομάζοντο Βούλγαροι, ὡς Βούλγαρος δ' ἐξελέγη καὶ παρεκάθισεν εἰς τὴν τουρκικὴν βουλὴν καὶ ὁ γνωστὸς σήμερον ὡς ἀρχηγὸς τῶν Μακεδόνων Βλάχωφ. Κατὰ τὸν συγγραφέα, ὁ ὁποῖος ἐχρημάτισε καὶ γενικὸς διοικητὴς Θεσσαλονίκης μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῶν Γερμανῶν, οἱ Βούλγαροι ἐξαίφνης μετεμορφώθησαν εἰς Μακεδόνας τὸ φθινόπωρον τοῦ 1944 ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῶν κομμουνιστῶν. Ἀνακριβὲς μόνον εἶναι τὸ λεγόμενον (σ. 14) ὅτι οἱ Μακεδόνες τῶν Σκοπίων ἀπαρνοῦνται οἵανδήποτε σχέσιν μὲ τὸν Μέγαν Ἀλέξανδρον καὶ τοὺς Μακεδό-

νας του. Πᾶν τοῦναντίον. Ἐσχάτως μάλιστα καθηγητὴς τις τῆς ἱστορίας τοῦ Πανεπιστημίου τῶν Σκοπίων ἐν δημοσίᾳ ὁμιλίᾳ ἐβεβαίωσε τὸ ἐκ Ψευδομακεδόνων ἀκροατήριόν του ὅτι πρόγονοι αὐτοῦ ὑπῆρξαν οἱ ἐνδοξοὶ Μακεδόνες βασιλεῖς. Ὡστε καὶ εἰς τοῦτο οἱ νέοι Μακεδόνες ἀκολουθοῦν τὴν γραμμὴν τῶν παλαιότερων Βουλγάρων κομιτατζήδων. «Ἀλλάξε τὸ ὄργανον, λέγει ὁ συγγραφεὺς (σ. 14), ἀλλ' ὁ σκοπὸς παρέμεινεν ὁ ἴδιος».

Ἀξιόλογα εἶναι καὶ ὅσα οὗτος παραθέτει ἐκ τοῦ συγγράμματος τοῦ καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Βελιγραδίου Ντουσιὰν Πόποβιτς, κατὰ τὸν ὁποῖον «ὅλη ἡ ἀστική καὶ ἰθύνουσα τάξις τῆς Γιουγκοσλαβίας, ὅλα τὰ ἰδρύματα καὶ κληροδοτήματά της, καθὼς καὶ τὰ προτερήματα καὶ ἐλαττώματά της, προέρχονται ἀπὸ Ἑλλήνων ἐκ Μακεδονίας».

Ἐν τῷ συνόλῳ τὸ ἔργον τοῦ παλαιμάχου ἀγωνιστοῦ εἶναι ἀξιανάγνωστον καὶ διδακτικώτατον, ἰδίᾳ διὰ τὸ σύγχρονον κοινόν, ἑλληνικὸν καὶ ξένον, τὰ δὲ τεκμήρια αὐτοῦ κατὰ τῶν δῆθεν Μακεδόνων καὶ τῆς ἐθνότητός των ἀδιάσειστα. Δυστυχῶς τὴν ἐμφάνισιν τῆς ὥραίας ὁμιλίας ἀσχημίζουν ἀρκετὰ τυπογραφικὰ παροράματα.

ΣΤΙΑΠΩΝ Π. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

G. Millet, La peinture du moyen âge en Yougoslavie (Serbie, Macédoine, Monténégro). Fascicule III. Album présenté par A. Frolov, Paris 1962. XXIII σελίδες καὶ 127 πίνακες.

Τὸ τρίτον τοῦτο λεύκωμα τῆς πολυτίμου δημοσιεύσεως, τῆς ὁποίας τὰ δύο προηγούμενα ἐξεδόθησαν τὸ 1954 καὶ τὸ 1957 (βλ. Μακεδονικά 3, 1953-55, 425 κ. ἑξ. καὶ 4, 1955-60, 550 κ. ἑξ.), περιέχει ἀπεικονίσεις τῶν τοιχογραφιῶν πέντε ἐκκλησιῶν, δηλαδὴ τοῦ Ἁγίου Κλήμεντος τῆς Ἀχρίδος, τοῦ Ἁγίου Νικολάου εἰς τὸ Μάρκοβα Βαρὸς παρὰ τὸν Περλεπέν, τοῦ Ἁγίου Νικήτα παρὰ τὸ Σουσέρ, τοῦ ναοῦ τῶν Ἁγίων Ἰωακείμ καὶ Ἀννης (Ἐκκλησία τοῦ Κράλη) εἰς τὴν Μονὴν Στουντένιτσας καὶ τέλος τοῦ Ἁγίου Γεωργίου εἰς Παλαιὸν Ναγκορίτσινο. Πρόκειται περὶ τοιχογραφιῶν ποὺ ἐγιναν κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ κράλη Στεφάνου Μιλούτιν (1282-1321) καὶ ποὺ ἀνήκουν εἰς τὴν λαμπροτέραν ἐποχὴν τῆς ζωγραφικῆς τῶν Παλαιολόγων. Ὡς ἰδιαίτερον εἶναι συνεπῶς τὸ ἐνδιαφέρον ποὺ παρουσιάζουν. Τρία ἀπὸ τὰ μνημεῖα αὐτὰ ἔχουν καὶ τὴν πρόσθετον σημασίαν, ὅτι σφύζουν τὰς ἑλληνικὰς ὑπογραφὰς τῶν δύο ζωγράφων, τοῦ Εὐτυχίου δηλαδὴ καὶ τοῦ Μιχαὴλ Ἀστραπᾶ, περὶ τῆς ἐθνικότητος καὶ τῆς πατρίδος τῶν ὁποίων πολλὰ ἔχουν γραφῇ. Τὰ μνημεῖα ταῦτα κατὰ χρονολογικὴν σειρὰν εἶναι ὁ Ἅγιος Κλήμης τῆς Ἀχρίδος (1295), ὁ Ἅγιος Νικήτας (περὶ τὸ 1307) καὶ τὸ παλαιὸν Ναγκορίτσινο (1318). Μὲ τὸ ζήτημα τῆς προελεύσεως τῶν ζωγράφων τούτων ἐκ Θεσσαλονίκης δὲν ὑπάρχει λόγος ν' ἀσχοληθῶμεν ἐδῶ, διότι τοῦτο ἐξητάσαμεν διὰ μακρῶν εἰς ἰδίαν ἐργασίαν (Α. Χρηγορίου